

Czwartek, 10 maja 2007 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje wzmożony dialog UE-Rosja na temat kwestii energetycznych; podkreśla znaczenie importu energii dla gospodarki krajów europejskich, oznaczającego potencjalną możliwość dalszej wymiany handlowej i współpracy gospodarczej między UE i Rosją; podkreśla, że podstawę tej współpracy powinna stanowić zasada wzajemnej zależności oraz przejrzystości, wraz z równym dostępem do rynku, infrastruktury i inwestycji; wzywa Radę i Komisję do zapewnienia uwzględnienia w nowej umowie o partnerstwie i współpracy między UE i Rosją zasad wyrażonych w traktacie karty energetycznej, w załączonym do niego protokole w sprawie tranzytu oraz we wnioskach ze szczytu G8, między innymi dalszej współpracy w dziedzinie efektywności energetycznej, oszczędności energii oraz energii odnawialnej; zwraca uwagę, że zasady te powinny zostać zastosowane do dużych projektów z zakresu infrastruktury energetycznej, takich jak gazociąg pod Morzem Bałtyckim; wzywa Unię Europejską, aby w tych newralgicznych kwestiach energetycznych przemawiała do Rosji jednym głosem;
22. propaguje wymianę informacji na temat zaawansowanych technologii energetycznych i zachęca do kontaktów między podmiotami sektorów energetycznych UE i Rosji, jak również do podejmowania koniecznych wysiłków w celu poprawy racjonalnego wykorzystania energii i rozwijania technologii nieemisyjnych jeśli chodzi o CO₂, które oferują znaczące możliwości współpracy, w szczególności współpracy przemysłowej, wraz z wymianą najlepszych praktycznych wzorców i technologii między przedsiębiorstwami w Rosji i UE;
23. wzywa Rosję i państwa członkowskie UE do osiągnięcia celów założonych w protokole z Kioto i w związku z tym nalega, aby państwa rozwinięte poczuły się do odpowiedzialności i dały przykład redukcji emisji; wzywa Rosję do odegrania aktywnej roli w przyszłych międzynarodowych negocjacjach i do umożliwienia szybkiego zawarcia porozumienia do roku 2008, nie później jednak niż do roku 2009, w celu zapewnienia ciągłości globalnego rynku emisji dwutlenku węgla;
24. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy na rzecz wprowadzenia ruchu bezwizowego między Unią Europejską a Rosją, które dają nadzieję na poprawę stosunków; wzywa do dalszej współpracy w kwestii nielegalnej imigracji, poprawy kontroli dokumentów tożsamości oraz do lepszej wymiany informacji na temat terroryzmu i przestępczości zorganizowanej; podkreśla, że Rada i Komisja muszą zapewnić wypełnienie przez Rosję wszystkich zobowiązań wynikających z wszelkich wynegocjowanych umów w sprawie zlikwidowania wiz po obydwu stronach, aby zapobiec wszelkiemu naruszaniu bezpieczeństwa i demokracji w Europie;
25. wzywa Radę i Komisję do zdwojenia wysiłków w celu rozwiązania problemów występujących przy przekraczaniu granicy UE-Rosja oraz do zaangażowania się w konkretne projekty oraz pełnego wykorzystania na rzecz współpracy transgranicznej europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa oraz funduszu INTERREG;
26. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Federacji Rosyjskiej i Radzie Europy.

P6_TA(2007)0179

Reformy w świecie arabskim: jaka strategia dla Unii Europejskiej?

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie reform w świecie arabskim: jaką strategię powinna obrać Unia Europejska? (2006/2172(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając kierunki i strategię Komisji i Rady dotyczące różnych krajów świata arabskiego,
- uwzględniając sprawozdanie tymczasowe w sprawie strategicznego partnerstwa Unii Europejskiej z regionem basenu Morza Śródziemnego i Bliskiego Wschodu przyjęte przez Radę Europejską w grudniu 2006 r.,

Czwartek, 10 maja 2007 r.

- uwzględniając europejską strategię na rzecz świata arabskiego przedstawioną w 2003 r. przez wysokiego przedstawiciela UE,
  - uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Szersza Europa — Sąsiedztwo: nowe ramy stosunków z naszymi sąsiadami ze Wschodu i Południa” (COM(2003)0104), dokument zawierający wskazówki dotyczące europejskiej polityki sąsiedztwa COM(2004)0373), wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa (COM(2004)0628), komunikat Komisji do Rady dotyczący propozycji Komisji w sprawie planów działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) (COM(2004)0795) oraz plany działania na rzecz tych krajów, a także komunikat Komisji w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2006)0726),
  - uwzględniając priorytety polityczne europejskiego przewodnictwa w Eurośródziemnomorskim Zgromadzeniu Parlamentarnym (EMPA) określone w dniu 21 kwietnia 2005 r., a mianowicie umocnienie dialogu w sprawie praw człowieka z parlamentami krajów partnerskich,
  - uwzględniając rezolucje Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego przyjęte podczas posiedzenia w dniu 21 listopada 2005 r. w Rabacie i w dniu 27 marca 2006 r. w Brukseli,
  - uwzględniając sprawozdania w sprawie rozwoju społecznego w świecie arabskim opublikowane w latach 2002, 2003 i 2005 przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), a w szczególności sprawozdanie z 2004 r. „W stronę wolności w świecie arabskim”,
  - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące polityki śródziemnomorskiej Unii Europejskiej, a zwłaszcza rezolucję z dnia 12 lutego 2004 r. w sprawie inicjatywy ożywienia działań Unii Europejskiej na rzecz praw człowieka i demokratyzacji we współpracy z partnerami obszaru basenu Morza Śródziemnego⁽¹⁾, pięcioletni program prac przyjęty na szczycie eurośródziemnomorskim w Barcelonie w dniu 28 listopada 2005 r., jak również swoją rezolucję z dnia 27 października 2005 r. sprawie rewizji procesu barcelońskiego⁽²⁾,
  - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych i Powszechną Deklarację Praw Człowieka,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0127/2007),
- A. mając na uwadze, że pojęcie tożsamości arabskiej rozumianej jako czynnik jednoczący jawi się jako wspólna cecha charakterystyczna narodów i państw rozległego obszaru geograficznego rozciągającego się od Maghrebu po Zatokę Perską, poprzez Maszrek i Bliski Wschód, które roszczą sobie do niej prawa,
- B. mając na uwadze, że choć tożsamość ta przybiera różną postać w kontekście odmiennej rzeczywistości, zarówno politycznej (monarchie, republiki arabskie, również w samym Państwie Izrael i Autonomii Palestyńskiej), jak i religijnej (muzułmańscy sunnici — w tym wahabici, alawici, druzowie i szyici, chrześcijanie różnych wyznań) i socjologicznej (duże miasta, obszary wiejskie, góry, nomadzi), posiada ona jednak — w skali ponadnarodowej — wspólne cechy,
- C. mając na uwadze, że europejski sposób pojmowania świata arabskiego ogranicza się zazwyczaj do podejścia opartego na dwustronnych stosunkach między państwami lub na stosunkach subregionalnych, oraz że należy ponownie ożywić ogólną strategię UE w odniesieniu do świata arabskiego, nie tylko w oparciu o istniejące struktury regionalne (Ligę Państw Arabskich, Radę Współpracy Państw Zatoki Perskiej, Unię Maghrebu państw arabskich, jeśli zostanie ona przywrócona do życia) oraz istniejące narzędzia i struktury (Euromed, program MEDA, umowy stowarzyszeniowe, Europejską politykę sąsiedztwa) lecz również poprzez zwiększenie wsparcia dla niepaństwowych podmiotów regionu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 97 E z 22.4.2004, str. 656.

⁽²⁾ Dz.U. C 272 E z 9.11.2006, str. 570.

Czwartek, 10 maja 2007 r.

- D. mając na uwadze, że strategia na rzecz świata arabskiego przedstawiona w 2003 r. przez wysokiego przedstawiciela UE była w dużej mierze wynikiem zagrożenia i gróźb, jakie pojawiły się po zamachach terrorystycznych z dnia 11 września 2001 r.,
- E. mając na uwadze, że w chwili obecnej konieczne jest lepsze i głębsze zrozumienie przez Europę wieloaspektowego społeczeństwa i różnic kulturowych w świecie arabskim, tak aby wyrównać nierówności między oboma brzegami Morza Śródziemnego, usprawnić politykę integracji w państwach członkowskich UE oraz przezwyciężyć stereotypy i uprzedzenia,
- F. mając na uwadze, że zmiany, jakie nastąpiły po obu stronach po zakończeniu zimnej wojny obudziły zarówno dążenia wyzwolenicze społeczeństw arabskich, jak i aspiracje niektórych rządów arabskich oraz sił gospodarczych i społecznych do aktywnego udziału w globalizacji i wielobiegunowości,
- G. mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie i siły długo zmuszane do milczenia w świecie arabskim coraz częściej dochodzą do głosu i domagają się większej uwagi i uprawnień, a także coraz większej roli politycznej,
- H. mając na uwadze, że wcześniejsze doświadczenia „arabskiego odrodzenia” rozumianego jako dążenia reformatorskie były zazwyczaj skazane na porażkę oraz że państwowy nacjonalizm tłumił w istotny sposób wszelkie plany utworzenia jedności arabskiej,
- I. mając na uwadze, że końcowa deklaracja przyjęta przez szczyt Rady Ligi Państw Arabskich, który odbył się w Tunisie w dniach 23 i 24 maja 2004 r., zawiera między innymi zaangażowanie na rzecz reformy i modernizacji państw członkowskich Ligi poprzez konsolidację demokracji oraz udział w życiu politycznym,
- J. mając na uwadze, że podjęcie pewnych reform politycznych, gospodarczych i społecznych leży we wspólnym interesie państw arabskich i ich europejskich partnerów, tak aby możliwe było ożywienie współpracy, stabilizacji, demokratyzacji i podniesienie standardów życia lub zmniejszenie różnic w poziomie zamożności w całym regionie,
- K. mając na uwadze, że tylko postępy w zakresie liberalizacji polityki i gospodarki oraz w przestrzeganiu praw człowieka a także praw socjalnych i w dziedzinie edukacji przyczynią się do większej stabilizacji w tych krajach, w przeciwieństwie do bezruchu, który nie jest gwarancją prawdziwej stabilności,
- L. mając na uwadze, że wkład Narodów Zjednoczonych, a szczególności zaleceń grupy wysokiego szczebla sojuszu cywilizacji oraz UNDP, wniesiony w ostatnich latach w odniesieniu do różnych elementów tworzących społeczności arabskie wymaga jedynie przełożenia na konkretną i realną politykę,
- M. mając na uwadze, że stosunki Europy z władzami zainteresowanych krajów zbyt długo opierały się wyłącznie na dążeniu do stabilności i partnerstwa strategicznego, bez uwzględnienia poszanowania powszechnych praw człowieka przez te władze, podważając w ten sposób wysiłki podmiotów społeczeństwa obywatelskiego na rzecz zreformowania społeczeństw od wewnątrz,
- N. mając na uwadze, że istotne jest stworzenie ram, w których mógłby się odbywać swobodny i otwarty dialog między wszystkimi grupami składającymi się na społeczeństwa arabskie, tak aby wywołać od wewnątrz rzeczywisty proces reform,
- O. mając na uwadze, że przyjęta w 1994 roku Arabska Karta Praw Człowieka jest wyrazem dążenia do zapewnienia przestrzegania praw człowieka w świecie arabskim; wyraża jednocześnie ubolewanie, że niektóre z jej zapisów sformułowane są w sposób umożliwiający dowolną interpretację,
- P. mając na uwadze, że ruch tożsamości arabskiej jest, zgodnie z zamysłem jego ojców założycieli, projektem, którego jednym z celów jest laicyzacja społeczeństw; mając na uwadze, że droga, jaką kroczy współczesny islam polityczny nie wydaje się prowadzić do właściwych odpowiedzi na problemy reformy politycznej; wyrażając zaniepokojenie faktem, że impas, w jakim znalazła się reforma polityczna staje się pożywką dla radykalnego islamu i jego dyskursu nienawiści do Żydów; przypominając, że umiarkowany islamizm zależy zarówno od solidności ram instytucjonalnych, w jakich te siły się kształtują, jak i od możliwości oferowanych przez te ramy w zakresie wpływania na tworzenie polityki,

Czwartek, 10 maja 2007 r.

1. jest przekonany, że tożsamość arabska nie jest w jakimkolwiek stopniu sprzeczna ani z pojęciem nowoczesności, ani z podjęciem poważnych reform; uważa, że niemoc, która stanowi podstawę poczucia „arabskiego nieszczęścia”, można pokonać w ramach odnowionego partnerstwa opartego na wzajemnym zrozumieniu, zaufaniu, poszanowaniu praktyk społecznych i kulturowych i wzajemnej wiarygodności; przypomina, że przejmowanie zachodniej kultury przez arabskie społeczeństwo nie jest najwłaściwszą drogą w tym kierunku oraz że pojęcia demokracji, praw człowieka i państwa prawa stanowią uniwersalne wartości, uznane przez niezliczoną ilość autorytetów i rządów świata muzułmańskiego za zgodne z islamem;
2. przyjmuje z zadowoleniem wyżej wymieniony komunikat Komisji w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS); postrzega EPS jako kluczowe narzędzie promowania reform wśród południowych i wschodnich sąsiadów UE; wyraża rozczarowanie kwotą proponowaną dla instrumentu wspierania systemu rządów i uważa, że należy ją zwiększyć w celu zapewnienia jego skuteczności;
3. stwierdza, że uwzględniając nieodłączne ograniczenia dwustronnych i doraźnych strategii realizowanych przez UE wobec krajów partnerskich w ostatnich dziesięcioleciach, należy ponownie, w ramach racjonalizacji zewnętrznego działania UE, nadać rozpęd partnerstwu UE i jej państw członkowskich ze światem arabskim w całym jego wymiarze, koncentrując się przy tym na konkretnych dziedzinach współpracy i działając w zgodzie z istniejącymi strukturami politycznymi, takimi jak Liga Państw Arabskich lub Rada Współpracy Państw Zatoki Perskiej, czy też Unia państw arabskich Maghrebu, jeżeli zostanie ona reaktywowana; podkreśla, że częścią tych wysiłków powinno być zaangażowanie wobec organizacji społeczeństwa obywatelskiego i ruchów reformatorskich na szczeblu regionalnym oraz konkretna współpraca, w szczególności z organizacjami politycznymi zajmującymi się promowaniem demokracji poprzez zasadę niestosowania przemocy;
4. nalega na fakt, że słabość procesu reform w świecie arabskim wynika również z trudności i kontrowersji istniejących pomiędzy niektórymi krajami arabskimi; uważa, że UE powinna podejmować wszelkie wysiłki na rzecz ułatwienia integracji politycznej i gospodarczej krajów arabskich; zauważa, że aby wyrzucić faktyczny wpływ, UE nie powinna okazywać poczucia wyższości ani odgrywać roli nauczyciela, lecz winna uczynić z dialogu europejsko-arabskiego rzeczywisty dialog równych sobie stron;
5. jest zdania, że o ile niezmiernie istotne jest, aby stosunki europejsko-arabskie uwzględniały nieodzowną potrzebę walki z terroryzmem, to dla skuteczności oraz istoty tych stosunków jest niezwykle ważne, aby walka ta nie kładła się cieniem ani nie opóźniała całego szeregu innych kwestii leżących we wspólnym interesie, takich jak rozwój gospodarczy i społeczny, zatrudnienie, trwałe rozwój, dobre zarządzanie sprawami publicznymi, nie zapominając o walce z korupcją, rozwoju i umacnianiu prawdziwego i silnego społeczeństwa obywatelskiego — propagatora rozwoju systemu demokratycznego i tolerancji, walce o równouprawnienie kobiet i mężczyzn, pełnego poszanowania i niedyskryminacji, różnych orientacji seksualnych, zachowaniu światowego dziedzictwa kulturowego, dialogu między kulturami, rządach prawa, sprawiedliwych i wolnych środków masowego przekazu, udziale w życiu politycznym i propagowaniu praw człowieka i podstawowych wolności, wolności przekonań, w tym religijnych, wolności słowa i stowarzyszenia się, walce ze stosowaniem tortur i zniesieniu kary śmierci oraz o odrzuceniu nietolerancji i fundamentalizmu, aby doprowadzić do utworzenia rzeczywistej strefy pokoju i wspólnego dobrobytu;
6. zwraca się do krajów arabskich o wyeliminowanie bezkarności pod każdą postacią oraz wprowadzenie mechanizmów wymiaru sprawiedliwości okresów przejściowych, w dążeniu do sprawiedliwości dla ofiar poważnych przypadków naruszenia praw człowieka i osądzenia sprawców tych zbrodni; w tym samym duchu zwraca się do krajów arabskich o ratyfikowanie Rzymskiego Statutu ustanawiającego Międzynarodowy Trybunał Karny i podpisanie Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami;
7. z zadowoleniem przyjmuje istnienie forów dialogu między Unią Europejską a światem arabskim, jak również licznych projektów i inicjatyw współpracy powstałych w ramach procesu barcelońskiego, strategicznego partnerstwa z krajami basenu Morza Śródziemnego i Bliskiego Wschodu oraz współpracy z Radą Współpracy Arabskich Państw Zatoki Perskiej;
8. pragnie wspomnieć o roli EMPA jako demokratycznej instytucji skupiającej wokół trzech filarów procesu barcelońskiego parlamentarzystów z obydwu wybrzeży Morza Śródziemnego; wzywa do szczególnego zacieśnienia współpracy między EMPA, Komisją i Radą Unii Europejskiej; potwierdza gotowość i wolę EMPA, jako parlamentarnej instytucji procesu barcelońskiego, wniesienia swojego wkładu w rozwiązanie konfliktu izraelsko-arabskiego;

Czwartek, 10 maja 2007 r.

9. uważa za konieczne dalsze wspieranie działań z zakresu trzeciego filaru procesu barcelońskiego, czyli ludzkiego i społecznego wymiaru współpracy, w walce ze stereotypami i nieporozumieniami, jakie nie pozwalają na szczerą i trwałą zbliznię narodów zamieszkujących dwa przeciwległe wybrzeża Morza Śródziemnego; występuje do stron Partnerstwa Eurośródziemnomorskiego, a zwłaszcza do rządów, o wsparcie dla działalności Eurośródziemnomorskiej Fundacji Dialogu Kultur im. Anny Lindh poprzez przeznaczenie na nią znacznych środków, pozwalających skonsolidować jej sieć sieci, która skupia ponad 1200 instytucji i stowarzyszeń działających na rzecz dialogu w reprezentowanych przez nie społeczeństwach;
10. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie oraz całą wspólnotę międzynarodową do rozwijania wyważonych stosunków z krajami w regionie; zauważa, że jednostronne wspieranie i potępienie jednych krajów bardziej od innych może doprowadzić do polaryzacji oraz skomplikować już i tak niezwykle złożoną sytuację w świecie arabskim;
11. jest zdania, że poszukiwanie nowych rozmówców w świecie arabskim nie może dotyczyć osób, organizacji i państw pochwalających działania terrorystyczne i negujących prawomocność istnienia państwa Izrael;
12. zauważa, że jakiegokolwiek pogłębienie stosunków europejsko-arabskich zależy od energii i talentu, z jakim uda się Europie pogodzić historyczną misję i odpowiedzialność wobec Państwa Izrael i społeczeństwa żydowskiego z jej odpowiedzialnością odgrywania aktywniejszej i skuteczniejszej roli, gwarantując większe przestrzeganie prawa międzynarodowego i humanitarnego, tak aby osiągnąć trwałe rozwiązanie konfliktu, a konkretnie doprowadzić do utworzenia demokratycznego państwa Palestyńskiego współistniejącego w pokoju i bezpieczeństwie z Państwem Izrael;
13. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje saudyjską inicjatywę pokojową podjętą jednogłośnie dnia 28 marca 2007 r. podczas szczytu Ligi Państw Arabskich w Rijad; wyraża przekonanie, że stanowi ona ważny wkład świata arabskiego w próbę odnowienia procesu pokojowego oraz znalezienia wszechstronnego rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego; wzywa Radę do podjęcia wysiłków w kierunku rozpatrzenia tej propozycji podczas następnego spotkania Kwartetu oraz do znalezienia sposobów bardziej aktywnego włączenia Ligi Państw Arabskich w te ramy;
14. ma świadomość, że jednym z nieodłącznych słabych punktów dialogu europejsko-arabskiego jest brak legitymacji, który cechuje niekiedy politycznych rozmówców arabskich w poszczególnych krajach, w szczególności w związku z ich niewielkimi osiągnięciami w dziedzinie demokracji, gospodarki i w kwestiach społecznych;
15. domaga się w związku z tym również udzielenia przez Europę wyraźnego wsparcia politycznego podmiotom cywilnym, stowarzyszeniowym i religijnym, zwłaszcza organizacjom politycznym promującym demokrację poprzez zasadę niestosowania przemocy, z wyjątkiem sekt, organizacji o charakterze fundamentalistycznym i skrajnie nacjonalistycznym, oraz ewentualnie umiarkowanym organizacjom świeckim, w tym przede wszystkim świeckim organizacjom islamskim, które Europa zachęciła do udziału w procesie demokracji, dążąc tym samym do zachowania równowagi pomiędzy perspektywą kulturową a pragmatyzmem politycznym; uważa, że powodzenie takiego wsparcia zależy od dogłębnego zrozumienia struktur oraz przemian politycznych i społecznych, a także od zdolności do działania zgodnie z lokalną dynamiką polityczną; uważa, że ponowne podjęcie dialogu międzykulturowego obejmuje uznanie wspólnego, powszechnego humanistycznego mianownika, który wykraczałby poza dogmaty i wspólnotową lojalność, zgodnie z programem dialogu cywilizacji i ze wszystkimi inicjatywami Narodów Zjednoczonych w tej sprawie;
16. zdecydowanie popiera zatem szeroko zakrojony dialog kulturowy, jaki Unia Europejska powinna prowadzić ze swoimi arabskimi partnerami, starając się propagować wśród nich podstawowe wartości Unii (takie jak państwo prawa, prawa człowieka, demokracja itd.), przy jednoczesnym uwzględnieniu różnych koncepcji kulturowych i politycznych;
17. stwierdza, że osiągnięto ograniczone postępy w zakresie liberalizacji wymiany handlowej pomiędzy krajami arabskimi oraz w umacnianiu sektora prywatnego; zwraca się do Komisji i Rady o zdwojenie wysiłków mających na celu zachęcanie do trwałego i zrównoważonego rozwoju państw arabskich, w celu zmniejszenia nierówności poprzez wspieranie polityki strukturalnej i socjalnej, które zmniejszają negatywne skutki społeczne reform gospodarczych; popiera integrację gospodarczą państw arabskich, w szczególności w zakresie rynków o zasadniczym znaczeniu, takich jak energia i telekomunikacja, aby poprzez dynamiczny rozwój wpłynąć korzystnie na inne sektory, wprowadzając równolegle w życie politykę stymulującą reformy w ramach konkretnych i ograniczonych warunków technicznych i politycznych; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz stworzenia eurośródziemnomorskiego obszaru wolnego handlu oraz porozumienia z Agadiru, promującego handel regionalny; oczekuje zawarcia umowy o wolnym handlu między UE a Radą Współpracy Państw Zatoki;

Czwartek, 10 maja 2007 r.

18. stwierdza, odnośnie do reform politycznych oraz postępów demokracji, że sytuacje w świecie arabskim różnią się między sobą, w związku z czym nie można ustalać jednolitych modeli;
19. życzyłby sobie, aby kraje arabskie, które jeszcze tego nie uczyniły w większym stopniu zaangażowały się na rzecz wolności religii oraz praw jednostek i społeczności do swobodnego wyrażania własnych przekonań i wyznawania wiary, zapewniając również niezależność i rozdział władzy i instytucji publicznych od władz religijnych; w tym kontekście uważa, że oświadczenia milionów muzułmanów żyjących w Europie powinny pomóc państwom arabskim w przyjęciu u siebie zasady niezmiennie towarzyszącej stosunkom międzynarodowym, którą jest wzajemność;
20. podkreśla, że nie można mylić wsparcia dla rozwoju społeczeństwa obywatelskiego i dla przestrzegania praw podstawowych, w szczególności praw związanych z wolnością słowa i wolnością religijną, z wyborem ustroju czy z zasadami wybierania przywódców; podkreśla, że przemianom zachodzącym w regionie powinno towarzyszyć poszanowanie woli narodów i uwzględnienie różnic kulturowych, historycznych i politycznych; zwraca uwagę, że wola ta może się różnić od wartości przyjętych w Europie, dlatego też upodabnianie ich na siłę do europejskich może przynieść skutki przeciwne do oczekiwanych; podkreśla wreszcie, że zmiany te będą prawomocne tylko wtedy, gdy zostaną przyjęte i poparte przez zainteresowane narody;
21. życzyłby sobie w szczególności, aby zwiększyła się świadomość roli kobiet i ich emancypacji w społeczeństwie obywatelskim i politycznym;
22. wzywa Ligę Państw Arabskich do rewizji i uściślenia niektórych zapisów Arabskiej Karty Praw Człowieka oraz do wypracowania mechanizmów umożliwiających kontrolę przestrzegania postanowień Karty w państwach będących jej sygnatariuszami;
23. przypomina, że wzmocnienie demokracji i państwa prawa oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności stanowią jeden z celów polityki zagranicznej Unii i że jest zatem właściwe i spójne dążenie do prowadzenia ambitnej polityki w zakresie praw człowieka, opartej na przestrzeganiu klauzuli porozumień dotyczącej praw człowieka i demokracji oraz na ustrukturyzowanym i pogłębionym dialogu politycznym w tej dziedzinie; przypomina zarazem, że kraje arabskie ratyfikowały Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, a co za tym idzie zobowiązały się zagwarantować poszanowanie tych praw w swoich krajach;
24. zwraca się do Komisji o większe wsparcie w świecie arabskim dla przestrzegania zasady państwa prawa, ruchu reformy prawa, która powinna być prowadzona w duchu wartości wynikających z uniwersalnego systemu praw człowieka, reformy politycznej mającej na celu legalizację działalności opozycyjnej, w oparciu o istniejące instytucje, nie podważając brutalnie ich prawowitego charakteru, i zgodnie z planami działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa oraz z decyzjami podjętymi w ramach procesu barcelońskiego; zachęca Komisję do pełnego wykorzystania możliwości, jakie daje europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka, w celu wspierania społeczeństwa obywatelskiego i ruchów na rzecz reformy politycznej w regionie;
25. zwraca się w związku z tym do Komisji o odpowiednie wsparcie dla podmiotów działających na rzecz reformy w świecie arabskim, i to zarówno podmiotów państwowych, jak i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego, a także o wsparcie dla utworzenia wspólnych instytucji arabskich, w szczególności instytucji parlamentarnych; zwraca się do niej również o opracowanie regularnego formalnego mechanizmu planowania i monitorowania, z Ligą Państw Arabskich, na najwyższym szczeblu i, na zasadzie pomocniczości, we wszystkich obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; wnosi o regularne zwoływanie szczytów Unii Europejskiej i Ligi Państw Arabskich mających na celu przygotowywanie wspólnych programów prac i warsztatów;
26. dostrzega i wspiera znaczenie roli nowych mediów w upowszechnianiu demokratycznych wartości w świecie arabskim oraz w tworzeniu publicznej przestrzeni panarabskiej cechującej się dialogiem i konfrontacją idei; w związku z tym podkreśla potrzebę rozpoczęcia nadawania programów Euronews w językach arabskim i farski;

Czwartek, 10 maja 2007 r.

27. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie, aby zachęcały do wymiany studentów, nauczycieli, pracowników akademickich i badaczy między UE a krajami arabskimi oraz ułatwiały te wymiany poprzez dostosowany i elastyczniejszy system wizowy;
28. zachęca państwa członkowskie do powołania na swoim terytorium ośrodków naukowych, których celem byłaby wymiana i konfrontacja kulturalna między krajami arabskimi a krajami europejskimi, i utworzenia w ten sposób obszarów interdyscyplinarnych poszukiwań oraz pomostów w kierunku wzajemnego poznania;
29. zwraca się do Komisji, aby zachęcała wszelkimi środkami do prowadzenia w świecie arabskim badań uniwersyteckich i naukowych oraz wspierała realizację ambitnej polityki wydawniczej, mającej na celu wydawanie, publikację i tłumaczenie dzieł naukowych i literackich po cenach przystępnych dla wszystkich rodzajów czytelników;
30. zwraca się do Komisji o wsparcie inicjatyw mających na celu zwalczanie korupcji w świecie arabskim, w szczególności wprowadzanie przejrzystych zasad powoływania urzędników państwowych;
31. uważa, że podobnie jak w niedawnym przypadku III Konferencji paryskiej w sprawie Libanu, pomoc finansowa Unii Europejskiej może okazać się najwłaściwszym i najistotniejszym środkiem pozwalającym zaznaczyć obecność Unii i jej państw członkowskich poprzez strategiczne i warunkowe wsparcie reform w świecie arabskim, przy jednoczesnym poszanowaniu obowiązujących porozumień i poszczególnych realiów politycznych każdego państwa czy regionu;
32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, Lidze Państw Arabskich, Radzie Współpracy Państw Zatoki Perskiej, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz krajów arabskich i Izraela.

P6_TA(2007)0180

Partnerstwo UE w Rogu Afryki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie strategii UE na rzecz Afryki: regionalne partnerstwo polityczne Unii Europejskiej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Rogu Afryki (2006/2291(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając strategię UE „UE i Afryka: w kierunku partnerstwa strategicznego” (europejska strategia na rzecz Afryki) przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie europejskiej polityki rozwoju: „Konsensus europejski” (konsensus europejski w sprawie rozwoju), podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r.⁽²⁾ w Kotonu umowę o partnerstwie zawartą pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej, zmienioną umową zmieniającą umowę o partnerstwie podpisaną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r.⁽³⁾ (umowa z Kotonu), a w szczególności jej art. 8,
- uwzględniając przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 grudnia 2005 r. strategię UE w zakresie zwalczania niedozwolonego gromadzenia broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) i jej amunicji oraz handlu nią,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 27.